

Mnohý, koho zachvátil rudý dráp, skutečně zahynul

Členové Konfederace politických vězňů jsou ochotni besedovat na školách

LOUNY (bal) - Představitelé lounské pobočky Konfederace politických vězňů (KPV) a města si počátkem ledna tradičně připomněli politický proces skupiny MAPAŽ 5. Její členové provedli v letech 1948 a 1949 několik protikomunistických akcí. V říjnu 1949 stanulo 23 členů skupiny před soudem v lounské sokolovně, kde obdrželi vysoké tresty včetně čtyř trestů smrti. Tragické události připomíná deska na budově sokolovny v Poděbradové ulici.

Co byla teroristická organizace MAPAŽ 5?

MAPAŽ 5, jejíž název vznikl ze jmen Masaryk - Palacký - Žižka, soustřeďovala svou činnost v Praze, na Krivoklátsku, Lounsku a v celých severních Čechách. MAPAŽ 5 založili Josef Hořejší a Kamil Novotný z Černčic. Oba byli spolu s Louňanem Bohumilem Klemptem a Františkem Plzákem 7. ledna 1950 popraveni. Dalšími 19 lidmi z Loun, Vlnařic, Telčic, Černčic a Lenešic dostalo tresty v celkovém úhrnu 254 let. Z odsouzených dnes žijí už jen dva členové skupiny - Rudolf Pihrt, předseda KPV pobočka Mosta a Louny, a Evžen Seidl, tajemník lounské pobočky a čestný občan města Louny.

„Skupina po volbách v roce 1948 v severočeském kraji nastříkala na veřejné budovy suříkem přes šablonu 60 x 50 centimetrů rudý dráp s nápisem Zachvátili tě, zahyneš a předala na americké velvyslanectví na 60 tisíc dopisů se žádostmi, aby se volby opakovaly pod mezinárodní kontrolou a přistoupilo se na Marshallův plán spojených národů evropských,“ vzpomíná bývalý „protistátní zločinec“ Evžen

Seidl. On sám byl odsouzen na 20 let trestu po změněném rozsudku smrti. Prošel Borskou věznicí a Jáchymovskými doly - až do generální politické amnestie v roce 1960.

MAPAŽ 5 provedla také několik bombových atentátů, například na předsedu okresního sekretariátu KSČ v Lounech, bezpečnostního referenta Okresního národního výboru, důstojníka StB ve Vršovicích a předsedu Národní fronty v Telčicích. „Atentáty neměly likvidační charakter, ale odstrašující. Nikomu se nic nestalo a ani nemohlo, protože byly předem vytipovány prázdné budovy. Šlo o materiální škody,“ vysvětlil už dříve Evžen Seidl. Skupina také zorganizovala několik přechodů stíhaných lidí přes hranice do Německa.

Oběti a svědkové komunistických zločinů vymírají...

Pobočka Konfederace politických vězňů Louny má k dnešnímu dni 40 členů. „Jsou to přímí aktéři procesů 50. let a jejich rodinní příslušníci. Postupně vymírají a z té velké základny už dnes nás přímých politiků asi kolem 4800, ale ta základna je zvětšena o vnuky i pravnuky. Když

se Konfederace v roce 1992 zakládala (v podstatě druhá, ale stejná organizace K 231 jako K 231 v roce 1948), vzniklo na 87 poboček, nyní je jich 66. Když některá pobočka spadne pod 10 lidí, tak se sdruží s nějakou poblíž,“ líčí Evžen Seidl. Jakupřesňuje, jedním z nejstarších členů KPV je osmaosmdesátiletý Miroslav Šaloun, jenž bydlí v Lounech a paní Pěnkavová ze Smolnice, té je třiadvacet.

Bohužel 50. léta komunistického totalitního útlaku jsou dodnes neznámá. „Vytvořili jsme ve Štrasburku mezinárodní muzeum, jež vzbudilo velký mezinárodní ohlas. Tady v republice pak probíhá akce, jejíž součástí je nabídka pro školy. Jsme ochotni dělat besedy se studenty a obeznamenit je o 50. letech. Bohužel ministerstvo školství je kategoricky proti této akci

Evžen Seidl, dříve obávaný protistátní živel, dnes čestný občan města Louny.

Kde lidi bez přístřeší nacházejí spásu

Někteří bezdomovci se nechtějí podřízovat řádům ubytoven

LOUNY, ŽATEC, PODOBOŘANY (bal) - Rozpad rodiny, manželské konflikty, ale i zdravotní problémy či zimní mrazy přivádějí lidi v bezvýchodné situaci na sociální odbor radnice. Městské a obecní úřady mají své možnosti, jak se o ně postarat nebo zprostředkovat pomoc.

Sociální pracovníci si vědí rady

Město Louny má pro lidi bez přístřeší zřízenou ubytovnu pro bezdomovce v Blahoslavově ulici, kterou provozuje Červený kříž. Kapacita je 30 míst. „Pokud jsou tato místa obsazena a objeví se muž, který pomoc potřebuje, má odbor sociálních věcí kontakty na ubytovny v Chomutově, Ústí nad Labem i nočními spravovanými Armádou spásy v Praze, a ubytování mu zprostředkuje. Pro

Také odbor sociálních věcí žatecké radnice vcelku úspěšně řeší krizové situace rodin z města. „V Žatci jsme na tom poměrně dobře ve srovnání s jinými městy. Ubytovna pro muže - bezdomovce má celkem velkou kapacitu - 23 pokojů se dvěma lůžky. K dnešnímu dni je ubytováno 32 mužů a uspokojili jsme všechny zadatele, pokud splňovali pro ubytování podmínky. To znamená osoby s trvalým bydlištěm v Žatci. Pokud nepracují, musí být v evidenci na

žuje vedoucí odboru sociálních věcí Městského úřadu v Žatci Václava Bémova. Trochu jinou kapitolou jsou případy nezletilých. Těm je možné poskytnout přístřeší v zařízení Fondu ohrožených dětí v Žatci ve Studentské ulici. Děti tam mohou přespat, nejdéle však mohou pobýt 24 hodin. Vždy musí jít o zařízení, kde jsou nezletilí v péči kvalifikovaných ošetřovatelek.

Je jim domovem hospoda, at si je ubytuje

Možnost řešit krizové situace svých obyvatel má i samotná obec Libočany. „Pokud by taková situace nastala, tak je v obci několik volných družstevních a soukromých bytů, které by na určitou omezenou dobu bylo možné pronajmout a poskytnout osobám, které to potřebují. Libočanskou ubytovnu pro ženy spravuje město Žatec, ale zcela určitě by se našel způsob ubytování i zde, samozřejmě pro ženy,“ ujistil starosta Libočan Jiří Hudeček. Jak dodává, na obec se neobrátí nikdo, kdo by alespoň náznakem splňoval kritéria pro osobu bez přístřeší. „V minulosti jsem se snažil podobnou situaci řešit i s předstihem, ale bohužel mám takové zkušenosti, že poskytnutou pomoc propil v hospodě. Když jsem jim zajistil práci, tak pracovat nechtěli. Obec prostě nemůže donekonečna podporovat osoby, které odmítají přiměřené ubytování, za které se platí, odmítají práci a jejich domovem je hospoda. Nyní trochu s nadsázkou, at si tyto osoby ubytují hospodští, kteří jediní na nich vydělávají,“ stává se kategoricky k některým případům starosta.

Svým způsobem s ním souhlasí i starostka Vrutokem Libuše Moravčíková. „Naše obec měla po celé období volnou jednu místnost pro krizové stavy. Nyní je obsazena. Velmi úz-

ke spolupracujeme s Klokánkem v Žatci, tak by nebyl problém s umístěním matky a dítěte. Jinak bychom nenechali bez pomoci nikoho, ale v poslední době nebyl vznesen žádný požadavek. Jeden případ se rysoval, ale nakonec pomohla vlastní rodina, což myslím, že je na místě. Obec má být až poslední instancí. Některá lidé však z pohodlnosti berou obec v potaz jako první. V rámci obce můžeme v nenadálých událostech finančně vypomoci seniorům - na což jsem přidělována dotace z kraje. Mladším ročníkům však takto vypomoci nemůžeme. Některým mužům jsme vyjednávali azyl v Mostě či Lounech, ale když došlo na věc, tak žadatel neměl zájem, protože se nechtěl podřizovat řádům tohoto zařízení,“ podotýká Libuše Moravčíková.

O postoloprtského bezdomovce je postaráno

Město Podbořany vlastní ubytovnu pro lidi bez přístřeší ani domov pro matky s dětmi nemá. „Jednotlivé případy řešíme tak, že klientům, pokud o to mají zájem, seženeme ubytování v jiném místě, kde ubytovny fungují. Zrovna tak pro matky s dětmi. Ty umísťujeme do domovů pro matky s dětmi, případně do Klokánku v Žatci,“ rekapituje Jaroslava Rapková, vedoucí odboru sociálního a zdravotního Městského úřadu v Podbořanech.

Přínejhorším nezůstane na ulici ani Postoloprtská. Sociální odbor města má možnost využít ubytovny v Lounech, ale i svého domu s pečovatelskou službou. „Nemáme v současné době naléhavé zadatele o přístřeší. Víme o jednom, našem“ bezdomovci panu Zuckerovi, a o toho je postaráno. Poskytlí jsme mu základní potřeby, aby přežil zimu. Nyní přebývá v pečovatelském domě v Postoloprtech,“ říká místostarosta Postoloprtské Jaromír Vápeník.

Co zajímá mládež? Bývalí političtí vězňové nabízejí studentům možnost, aby pokládali otázky písemně a bez podpisu. „To proto, že jsme ověřili, že některé otázky by studenti rádi věděli, ale bojí se je třeba vyslovit. Jak vypadal vztah v rodinách? Jak přibuzní to přečkávali? Jestli jsme měli možnost získat alkohol nebo ženu...i takové otázky jsme zodpovídali. Neodčinitelný zločin komunistů spočívá v morální a psychické likvidaci. Nás sice odsoudili, ale nejvíce byly postiženy rodiny. Děti nesměly jít studovat, ženy zůstaly samy, sháněly práci a pokud měla některá manželka politického vězně vyšší vzdělání, musela jít jako žena protistátního zločince pracovat manuálně,“ zdůrazňuje E. Seidl, jehož dceri bylo, když ho odsoudili, rok a půl. Z uranových táborů se vrátil, když byla třináctiletá.

O životě a životních postojích Evžena Seidla se dočtete v příštím čísle Svobodného hlasu.

Strašidla v Praze byla notně prokřehlá, ale vytrvalá.

Vodní skauti objevovali v Praze strašidla

„Nový kalendářní rok přinesl řadu skautských akcí, kterých se účastnil i oddíl vodních skautů KON-TIKY. Jen před Štědrým dnem obešel domovy Betlémským světlem, už mu začala příprava na tradiční skautský hokejový turnaj v Mostě. Vždyť lounští roveři jeli už podruhé obhajovat vítězství soutěží, které se účastní oddíly od Prahy až po Děčín. A jak se 7. ledna ukázalo, nejlépe do Mostu zbytečně a vítězstvím završili hattrick v nejprestižnější kategorii.

To nedávno víkend patřil těm mladším. V Praze se totiž konal 23. ročník orientačního závodu Prahou plnou strašidel. A tak v třeskutém mrazu na startu dvouhodinového závodu stály čtyři lounské hlídky, mezi nimi i Miša, Blekáč a Shark z oddílu KON-TIKY. V daném limitu měli za úkol rozšířovat patnáct míst, kde se nachází strašidla, na tato místa doběhnout a za správná hesla obdržet co nejvíce bodů. Strašidla, kterých bylo letos patnáct, se ukrývala v nejzapadlejších místech na Malé Straně a Starém Městě, takže důkladně prověřila schopnost orientace a práce s mapou. Premiéru závodu zvládli lounští skauti dobře: umístili se v prostřední kategorii B

mezi sedmdesátí hlídkami v druhé pětinci startovního pole. Večer všichni zhlédli vystoupení středověké skupiny, která předváděla ukázky se zbraněmi i s ohněm. Pět stovek účastníků pak rozhodlo, že strašidlem ročníku Miss Huhula se stal Hejkal. Letošní ročník byl výjimečný i tím, že se zjednodušené verze závodu mohly zúčastnit i příchozí rodiny s dětmi.

Takže pokud za rok nebudete vědět kam s dětmi v lednovém počasí vyrazit, doporučujeme Prahu plnou strašidel, protože kde jinde můžete potkat během jednoho dne vodníka, vílu, upíra, hejkala či čarodějnicí?“

Franta Poštaček, 5. oddíl vodních skautů

V Lounech spojí své síly DG 307 a Upír Nosferatu

LOUNY (jvn) - Ve čtvrtek 2. února se lounským divadlem rozezní „symfonie hrůzy“. Undergroundová kapela DG 307 ze totiž rozezní ním klasický horor z roku 1922 Upír Nosferatu německého režiséra F. W. Murnaua.

Německý němý horor natočený roku 1922 je považován za základní dílo německého filmového expresionismu. Mladý úředník realitní kanceláře Hutter je vyslán do karpatských hor k hraběti Orlokov, aby s ním uzavřel smlouvu o koupi nemovitosti. Po strastiplné cestě jej uvítá hrabě na svém hradu. Spříchodem první noci však Hutter zjišťuje krutou pravdu, hrabě Orlok je totiž upír... Režisérovi se nepodařilo získat práva na zfilmování románu Brama Stokera Dracula a tak pozměnil jména osob a dějště příběhu zasadil do fiktivního městečka Wismar. Zajímavostí také je, že Murnau natáčel scény z Orlokovy hradu na slovenském Oravském zámku.

Režisér Friedrich Wilhelm Murnau šokuje, děsí a pokládá základní kamen k hororovému žánru. Snímku nechybí žádný z prvků, tvořících dodnes pilíře tohoto žánru. Atmosféru vytvářenou mistrně budovaným nápletem, neobvyklými záběry, zejména z řady perspektivy, hrou světla a stínů a výtečným herečkým výkonem démonického Maxe Schrecka v titulní roli dotváří DG 307 dominantním zvukem smyčkových nástrojů. Totéž platí i o hlasu Pavla Zajíčka, včetně kvalitního improvizovaného textu vytvořeného na základě překladu Ester Svátkové. Kdo si nechce nechat tento výjimečný zážitek ujít, neměl by na Hromnice ve Vrchlického divadle chybět. Ale pozor, česnek s sebou!

Saturnin a báječný večírek v žateckém divadle

ŽATEC (kfi) - V sobotu 28. ledna uvede Městské Divadlo v Žatci divadelní hru Saturnin. V satirickém příběhu, který vypráví o dobrodružství a o problémech jednoho mladého muže a jeho sluhý Saturnina, uvidíte herce divadelního spolku Tyl z Rakovníka, v hlavní roli Josefa Štrosse.

V pondělí 30. ledna pak Městské Divadlo v Žatci uvede činohru Neila Simona. Hra „Pozvání na večírek“, je komedie o životě - život je smutný i veselý a člověk se musí naučit takový brát. Je to komedie, která je jakousi sondou do všech záhybů lidské duše. V žádném případě vám postavy na

jevišti nebudou lhostejné, a nebo přesně takový život žijete i vy. A je prohráváte? Nic si z toho nedělejte. Buďte rádi, že jste na světě a Divadlo Skeletvám ukáže, jak z toho ven. V režii Pavla Trávníčka se nám představí například S. Nálepková, J. Švandová, M. Bittnerová, P. Trávníček.

Podvečer v ubytovně pro bezdomovce v Blahoslavově ulici.

matky s dětmi je vyčleněna jedna krizová garsoniéra v Lounech a nebo je možnost ubytování ve zmíněných zařízeních,“ uvedla vedoucí odboru sociálních věcí Městského úřadu v Lounech Eva Pichová. Teď v mrazivém počasí je ubytovna v Lounech obsazena. „Situace klientů je vždy pracovníky odboru nějakým způsobem řešena,“ ujišťuje paní Pichová.

úřadu práce jako uchazeči o zaměstnání a splňovat podmínky provýplatu dávky sociální péče, případně musí pobírat starobní nebo plný invalidní důchod.

Ubytovna pro matky s dětmi v krizi v Libočanech má kapacitu celkem osm bytů, z toho pět bytů 1+1 a tři velikosti 1+0. V současné době je obsazeno sedm bytů,“ přibliž-

pohladit kotě, napsat dopis příteli, od srdce se nahlas zasmát... Říkejme to dětem, prosím! Af se učí mít své tělo rády a odpustí mu nějakou tu drobnou pihu na kráse, která není pro tělo důležitá a duši jen zbytečně ubližuje.

Moje tělo je jen moje!

Velmi vážný důvod má moje následující prosba: říkejme prosím dětem také to, že jejich tělo patří jen jim. Že nikdo nesmí narušovat jejich tělesné soukromí, obtěžovat je nepřijemnými doteky a nežádoucími intimnostmi. Zdá se to možná trochu zbytečné, ale linkaři už vyslechli mnoho nešťastných příběhů, ve kterých například otčímovo koupelnové okukování dospívající dcery vedlo postupně během několika měsíců až k jejímu znásilnění. Děti často neznají onu hranici, která jim dává právo říct dospělému jasné NE. Proto je tak důležité o tom mluvit radši o několik let dříve než o minutu později. Můžeme tak zabránit i velkému neštěstí.

Linka duševní tísně, dobrý den... Dobrý den, nemůžete mi poradit, jak se to dělá, když chci operaci zvětšit prsa? Mám dost malý, s bídou dvojkou, a tak nemám žádného chlapa. A už nechci být sama. Já bych na tu operaci šla, mám i našetřené peníze. Poradíte mi adresu, kde to dělají?

Pracovnice Linky duševní tísně si správně povšimla, že kromě informací o prsou zazněla v hovoru mladé ženy také osamělost. Začala proto s ženou mluvit o její práci, o rodině, zeptala se jí na koničky a na přátele. Žena se rozpovídala a věci postupně dostávaly nové souvislosti... Během dospívání otec před dívkou často obhrouble žertoval, jestli si někde na věšáku zapomněla svá odložená prsa a že do ženské má teda ještě opravdu hodně daleko. Nemyslel to zle, stejně jako když podobné poznámky utrousil v žertu ještě dnes. Ale...ale pro dospívající ženu je otec hlavním představitelem mužského světa, utváří její postoj, takhle mne vidí všichni chlapi“. Otec netušil, že úspěšně vypěstoval ve své dceři min-drák ženské nedostatečnosti. Dnes se mladá žena stydí za své tělo, nedoká-

Duše je spojená s tělem

Dětem dáváme do života velký a důležitý dar, když je učíme vážit si svého těla. Každé tělo je trochu jiné a žádné není naprosto esteticky dokonalé podle módních časopisů. Někomu příroda nadělila větší nos, jinému křivé nohy, dalšímu málo vlasů nebo protáhlejší hlavu. Jen si ale zkusme představit, jaké by to bylo, kdybychom na ulicích potkávali jenom hubené vysoké modelky, nalíčené a oblečené přesně podle poslední módy. Asi bych si připadala trochu jako mezi roboty... Naše tělo je přece dokonalé, když nám umožňuje takové radosti jako je rozběhnout se za něčím krásným a prohlédnout si to, zatancovat si, povídat si s lidmi,

duševní posilovna: umíme mít rádi svoje tělo?

Se svým tělem o samotě

Naše těla nám přinášejí mnoho pocitů. Včetně pocitů sexuálních, které vůbec nejsou omezeny na nás dospělé. Dětská sexualita existuje, i když není samozřejmě tak

intenzivní jako v období dospívání a v dospělosti. Součástí sexuálního dozrání je i potřeba porozumět svým pocitům, svému tělu. Dnes už našťastí většina lidí ví, že onanie není škodlivá a je naprosto přirozeným

fyziologickým jevem. Pomáhá nám vytvářet si kladný vztah k vlastnému tělu a poznávat ho. Onanují kluci i dívky. Odborníci jednoznačně říkají, že to nic nevypovídá o jejich morálce o jejich budoucím chování. Naopak je známo, že informovaní lidé se v sexu chovají zodpovědněji než ti, v jejichž rodinách bylo sexuální téma tabu. Jestliže dospělý trestá dítě za onanii, předává mu několik negativních poselství: tvé tělo je špatné, příjemné pocity jsou špatné, sex je špatný, já sám jsem kvůli své sexuální potřebě špatný. Můžeme pak chtít, aby měl takový člověk v dospělosti kladný vztah ke svému tělu a ke svému partnerovi, když jsme ho tak nešťastně naprogramovali? ... Naším úkolem je jen upozornit, že takové věci se dějí jen v soukromí, a to soukromí dítěti umožnit. Nešlapat po křehké duševě a v duchu dítěti do budoucna přát plnohodnotný partnerský vztah a lásku.

Sylvia Vozáblová